

Паніум - Номер Чотири

Союз

Jeff Pippenger

2025-03-04

В історії Паніуму було укладено союз між Антіохом Великим і Філіпом Македонським. Битву безпосередньо проти малолітнього Птолемея V вів Антіох, а Філіп зробив свій внесок у тому сенсі, що його воєнні дії в інших частинах царства перешкодили іншим військам прийти на допомогу малолітньому єгипетському цареві. Це означає, що Путін, останній Цар Півдня — типологічно представлений малолітнім царем Єгипту (дитина у пророчому значенні означає останнє покоління), — зазнає поразки від Трампа, представленого як Антіох Великий, який переміг Птолемея V при Паніумі, і як Рейган, який переміг СРСР у 1989 році.

Філіп означає "той, хто любить коней", а "коні" символізують як військову, так і економічну могутність. Коні тягнуть колісниці, на них їздять солдати, а також перевозять товари на ринок. "Коні" є символом "колісниць, кораблів і вершників", що є основним символом Сполучених Штатів у їхніх опосередкованих відносинах із царем півночі, як це викладено у сороковому вірші.

Союзник Трампа має два типологічні прообрази у Філіпі Македонському та Іроді Філіпі тетрарху. Чи йдеться про Ірода Філіпа, чи про Філіпа Македонського, символ ідентифікує того, хто любить владу, якою його наділяє, відповідно, Цезар або Антіох. Філіп любить коней, і один із Філіпів був родом з Македонії, що відігравала центральну й основоположну роль у царстві Олександра Великого.

Це була його батьківщина, царство, яке він успадкував від свого батька, Філіпа II, і плацдарм для його величезної імперії. Розташована у північній частині Греції, Македонія вирізнялася як політичне й військове ядро, де Олександр народився (у Пеллі, 356 р. до н. е.) і виховувався, і вона надала початкові ресурси, людські сили та організаційну структуру, які підживлювали його завоювання. По суті, Македонія була ядром царства Олександра — його відправною точкою, військовим рушієм і регіоном, який закріплював його ідентичність як македонського царя, навіть коли його імперія зростала далеко за її межами.

Македонія репрезентує північну частину чотиридільного царства Олександра. Отже, один Філіп є тетрархом, що означає «четверта частина», а інший Філіп — «однією четвертою» чотирьох вітрів колишньої імперії Олександра.

Ірод уособлює того, хто відкидає Завіт. Ісав, від якого походить Ірод за кров'ю, відкинув своє первородство. На самому початку історії обраного завітного народу Ісав стає символом тих, хто відкидає Завіт, задля підтвердження якого Христос помер. Саме в той момент, коли Бог збирався розширити Свій обраний завітний народ до дванадцяти племен, Ісав повстав. Наприкінці давнього Ізраїлю, коли біля хреста юдеї заявили, що «Немаємо царя, крім

кесаря», юдейський народ став тим кінцевим символом, який на початку уособлював Ісав. Родовід Ірода складається з кровної лінії Ісава та юдеїв — кровної лінії, яку на початку символізує бунтівний порушник Завіту, а в кінці — бунтівний завітний народ.

Ірод Великий запровадив податки, що привели Йосипа і Марію до Вифлеєму, а один із його трьох синів, Ірод Антипа, син Ірода Великого, правив за часів хреста. Період життя Христа від Його народження до Його смерті символічно представлений родом Ірода, тим самим визначаючи цю історію як час відвідання вибраного народу, відвідання, якого юдеї загалом так і не побачили.

Ірод Великий повбивав дітей у відповідь на народження Ісуса, тим самим повторивши історію народження Мойсея, коли в Єгипті вбивали дітей. Перша різанина дітей була спробою вбити очікуваного обраного, і остання різанина дітей знову була спробою вбити очікуваного обраного. Сто сорок чотири тисячі співають пісню Мойсея та Агнця, а в пророчому сенсі «пісня» представляє досвід. Сто сорок чотири тисячі живуть у період, який характеризується паралельними пережиттями. Одна з таких паралелей настала 22 січня 1973 року з рішенням Верховного суду, яке дозволило аборти у США. У наступні сорок дев'ять років приблизно 66 мільйонів потенційних кандидатів до числа ста сорока чотирьох тисяч було винищено через санкціоновані на федеральному рівні аборти.

Сила символізує військову міць:

І звір, якого я бачив, був подібний до леопарда, і ноги його — як ноги ведмеда, а уста його — як уста лева; і дракон дав йому свою силу, і престол свій, і велику владу.
Об'явлення 13:2.

Дракон, тобто язичницький Рим, надав папству три речі, а саме: «свою силу, і свій престол, і велику владу». У дванадцятому вірші земний звір — США — зображений як такий, що здійснює всю «power» звіра, який був перед ним. Проте слово «power» у другому вірші — це інше грецьке слово, ніж те, яке перекладено як «power» у дванадцятому вірші. У другому вірші «power» — це G1722: значення — «перед обличчям» (буквально чи переносно): «у присутності (на очах)».

Слово «power» у дванадцятому вірші є іншим грецьким словом.

І він діє перед ним усією владою першого звіра й змушує землю та тих, що мешкають на ній, поклонятися першому звірові, чия смертельна рана загоїлася. Об'явлення 13:12.

Слово «влада» G1832 тут означає (у значенні спроможності): привілей, тобто делегований вплив: повноваження, юрисдикція, свобода, міць, право, сила. Слово «влада» у дванадцятому вірші вказує, що звір із землі є делегованою владою звіра з моря — США є довіреним представником звіра з моря. США здійснюють усю делеговану владу першого звіра. У другому вірші язичницький Рим передав папству три речі. Кловіс у 496 році в битві при Толбіаку передав папству свою військову та економічну міць. Костянтин у 330 році віддав «престол» імперії, а Юстиніан у 533 році указом визначив папу як виправителя еретиків і голову церков. Кловіс 496 року є прообразом Рейгана 1989 року. Рейган є

прообразом Грампа.

За свідченням Григорія Турського (який писав майже за століття потому), Хлодвіг програвав битву і, у відчаї, звернувся по допомогу до католицького Бога. Його дружина, Клотільда, була католицькою бургундською принцесою, яка наполягала, щоб він навернувся з язичництва. Хлодвіг пообіцяв, що якщо переможе, то прийме католицизм. Настав перелом — чи то завдяки божественному втручання, чи то військовій стратегії — і Хлодвіг розбив алеманів, убив їхнього короля й розсіяв їхні сили. Вірний своїй обітниці, він навернувся до католицизму і прийняв хрещення, яке традиційно датують Різдом 496 року в Реймсі; хрещення звершив єпископ Ремігій (св. Ремі).

Його навернення ознаменувало переломний момент, зробивши Хлодвіга першим католицьким королем серед германських правителів (на відміну від аріанських вестготів чи остготів). Це зблизило франків з Римською Церквою, забезпечивши йому підтримку з боку галло-римського населення та папства. Хрещення Хлодвіга часто розглядають як символічне "народження Франції" як католицької нації, відрізняючи її від інших варварських королівств, які дотримувалися аріанства або язичництва. З цієї причини католицизм називає Францію "первістком Католицької церкви", а також "найстаршою дочкою Католицької церкви".

Коли Хлодвіг у 496 році став першою представницькою силою папства, він був прообразом Рейгана, який у 1989 році став такою ж представницькою силою. В історії Рейгана та папи Івана Павла II був укладений таємний союз з метою повалення царя півдня. Від 1798 року аж до недільного закону блудниці Тиру прихована, і це та сама блудниця, що виводить своє коріння від Македонії, найпівнічнішого царства. Вона — цар півночі, пророчо прихована, але й далі заявляє про свою непомильність.

Папа також уособлює «тих, що відступають від заповіту», які, хоч і залишалися прихованими в пророчому сенсі протягом трьох проксі-воєн, зрештою вийдуть на яв в історії битви при Паніоні. У переході від імперського Риму до папського Риму Даниїл визначає момент, коли язичницький Рим добігав кінця свого часу як четверте царство біблійного пророцтва.

Бо кораблі з Кіттії прийдуть проти нього; тому він злякається й повернеться, і розгнівається на святий завіт; так і вчинить: і знову повернеться та вступить у змову з тими, що залишили святий завіт. Даниїла 11:30.

У вислові «ті, що полишають святий завіт» йдеться про Католицьку церкву. Тими, хто полишає святий завіт, є компромісницька пергамська церква Івана Богослова, яка, за Павлом, відступить перед тим, як відкриється людина гріха. Католицизм — це ті, хто відкинув завіт, про що свідчить напад, вчинений проти Слова Божого, а також проти суботи сьомого дня; і те, й інше зазнавало поступових нападів від часів Константина й надалі. Раніше, в одинадцятому розділі, «завіт» також згадується.

І серця обох цих царів будуть спрямовані, щоб чинити зло, і вони, сидячи за одним столом, говоритимуть неправду; але це не матиме успіху, бо кінець ще буде у призначений час. Тоді він повернеться в свою землю з великим багатством; і серце його буде проти святого заповіту; і вчинить подвиги, і повернеться в свою землю. У призначений час він знову повернеться й піде на південь; але не буде як перше, ні як останнє. Даниїла 11:27-29.

У цих віршах "він" повертається до своєї землі, а згодом знову повертається туди. Ці два повернення відповідають двом перемогам, після яких відбулося триумфальне "повернення" до міста Риму. Перша — це битва при Акції в 31 році до н. е. проти Антонія і Клеопатри, а друга — після знищення Єрусалима в 70 році н. е. "Призначений час" у віршах — це 330 рік, який визначив завершення пророчого "часу" двадцять четвертого вірша, що дорівнює трьомстам шістдесяти рокам.

Два царі, які говорять неправду за одним столом, роблять це до «визначеного часу», «бо ще кінець буде у визначений час». Питання, яке слід розглянути: що означає вірш, коли сказано: «Тоді він повернеться у свою землю з великим багатством»? Чи це означає: у визначений час — тоді він повернеться; чи це означає: як тільки ті двоє збрешуть за столом — тоді він повернеться, і отже повернення відбудеться до визначеного часу.

Урія Сміт визначає два повернення як 31 р. до н. е. і 70 р. н. е., що стосується періоду до 330 року, який є призначеним часом. Сміт також зазначає, що «повернення» з двадцять дев'ятого вірша є після 330 року і що воно не є таким успішним, як повернення після битви при Акції та при Єрусалимі. Це означає, що перед призначеним часом відбувається зустріч, де говорять неправду; після цього один із двох царів, які говорили неправду, повертається з великими багатствами, потім виступає проти святого заповіту, вчиняє подвиги й повертається у 330 році, що є призначеним часом.

Він тоді нападає на південь, але це буде не подібно до битви при Акціумі чи руйнування Єрусалима. Історія 70 року н. е. у віршах змальовує кінець Божого обраного завітного народу, представленого в уривку як «святий завіт». У вірші тридцятому язичницький Рим встановлює порозуміння з тими, хто відступає від святого завіту. 70 рік н. е. став остаточним кінцем давнього буквального Ізраїлю як Божого завітного народу, а вірш тридцятий ідентифікує історію через чотири століття після 70 року н. е. Ті, що відступають від завіту в історії, представлені у вірші тридцятому, — це ті, хто відкинув завіт, укладений Богом із Його християнським народом. Папський Рим — це церква, представлена у вірші тридцятому як така, що відступає від святого завіту.

Бо кораблі з Кіттії прийдуть проти нього; тому він злякається й повернеться, і розгнівається на святий завіт; так і вчинить: і знову повернеться та вступить у змову з тими, що залишили святий завіт. Даниїла 11:30.

Двадцять дев'ятий вірш переносить нас до 330 року, що був визначеним часом сповнення, коли Костянтин переніс столицю до Константинополя. На тій віхлі язичницький Рим буде втягнуто в південну війну, яка не буде такою успішною, як це було при Акціумі та в

Єрусалимі. Потім у тридцятому вірші на язичницький Рим нападає Гейзеріх, який розпочав свою морську війну з Кіттіма, який сьогодні відомий як Карфаген. Цю війну проти язичницького Риму також представлено як другу сурму з семи сурм у книзі Об'явлення. Перші чотири з тих сурм поклали край Західному Риму до 476 року. 3-поміж перших чотирьох сурм друга сурма, тобто кораблі Кіттіма, була найтяжчою, бо Гейзеріх узяв під контроль моря, і багатства імперії вичерпалися.

Зіткнувшись із кораблями Кіттіму й засмучений ними, він повертається та обурюється проти святого заповіту. Це сповнилося в історичному розвиткові, що передувало утвердженню папства в 538 році, через війну проти Божого Слова. Після цього він повертається і має «зносини з тими, що відступають від святого заповіту». Та взаємодія між язичницьким і папським Римом сповнилася у 533 році декретом Юстиніана. Наступний вірш, тридцять перший, далі описує, як язичницький Рим був «засмучений». У 2 Посланні до Солунян Павло навчає, що язичницький Рим «стримував» папство від здобуття влади в 538 році. Після того як він засмучений нападом із морів, який руйнує економіку царства, він обурюється проти святого заповіту, а потім має зносини з тими, хто відступає від заповіту. У наступних віршах «війська», що представляють владу, надану папству у 496 році Кловісом, постають і оскверняють святиню твердині, яка в історії представляла місто Рим, а тоді язичницький Рим усуває релігію поганства («щоденне») з царства й замінює її католицизмом, і потім папство ставлять на престол у 538 році.

Коли папство здобуло владу 538 року, воно надало як пророче свідчення, так і історичне свідчення, що представлені у віршах, які ми розглядаємо. Рік 538 типологічно відображений 31 р. до н. е. та битвою при Акції. У восьмому розділі книги Даниїла, дев'ятому вірші, язичницький Рим мав подолати три географічні перешкоди, щоб посісти престол землі. Першою була Сирія на сході, потім Юдея й Єрусалим, а далі — Єгипет у битві при Акції. У папського Риму також мали бути усунені три роги, третім із яких були готи, вигнані з міста Рима 538 року. Язичницький Рим і папський Рим виступають двома свідками, що засвідчують, що битва при Акції узгоджується з 538 роком, а 538 рік ілюструє недільний закон у США, коли сучасний Рим панує безроздільно до закриття часу випробування.

Ми завершили огляд віршів з двадцять сьомого по тридцять перший.

У наступній статті ми зосередимося на цих віршах і розпочнемо працю над узгодженням уривка з історією віршів 11–15.